

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg skal sige til hr. Arne Melchior, at det, jeg gav udtryk for, var i allerhøjeste grad min personlige opfattelse af hr. Arne Melchior, og den har jeg jo i hvert fald lov til at give udtryk for.

Så skal jeg igen spørge i forbindelse med krigsfangerne, om det er i forbindelse med dette forslag, og hvor mange det kommer til at dreje sig om. Der har været nævnt så mange forskellige tal.

Det er ganske rigtigt, som det har været fremført, at det startede med et møde i Statsministeriet, og at statsministeren bagefter sagde, at det drejede sig om et tusindtal. Det er jo et meget vidt begreb. Nogen tid efter sagde ministeren i TV-Avisen, at det drejede sig måske om 100, og så er det, jeg bliver nødt til at spørge: Jamen hvor mange drejer det sig om? Jeg synes simpelt hen ikke, vi kan være bekendt at vedtage et sådant forslag uden at vide, hvad vi taler om. Som lovforslaget foreligger, svarer det til at åbne en sluse, for det er ikke bare nogle enkelte nødstedte, det er ikke bare nogle krigsfanger, det drejer sig om. Vi åbner for adgang fra et hvilket som helst sted med dette lovforslag, og jeg mener, at vi bliver nødt til at have noget mere konkret.

I øvrigt må jeg nok sige, at med hensyn til krigsfanger – selvfølgelig alt afhængig af, hvor slemt de er tilredt – mener jeg også, at hjælpen sagtens kunne ydes regionalt. Jeg går da ud fra, at vi også er enige om, at de penge, som bliver ydet, gør langt bedre gavn, er meget mere værd på stedet end i Danmark.

Formanden:

Vi er tilbage i ordførerrækken.

Elisabeth Arnold (RV):

Ordføreren for regeringspartierne, hr. John Vinther, startede sin ordførelse med at sige, at der var hundredtusinder på flugt. Det er desværre en meget stor underdrivelse. Der er på nuværende tidspunkt efterhånden ca. 3 millioner mennesker på flugt fra det tidligere Jugoslavien, og langt, langt størstedelen af disse flygtninge hjælpes i lokalområdet. Det har været diskuteret meget, men nu er det faktisk blevet anbefalet af FN, som også den danske regering og det danske Folketing har sagt.

Det er da ganske rigtigt, at langt størstedelen skal hjælpes i lokalområdet, og det er faktisk også tilfældet nu. Kun en ganske lille del har fundet vej til Danmark, det er i den store sammenhæng meget få personer, det drejer sig om. Men hele sagen har demonstreret, at vores asyllovgivning er utidssvarende. Man har ikke regnet med eller kunnet forudse, at der ville komme store flytningestrømme i Europa, man har ikke forudset, at der kunne komme krig i vore naboområder, den er kun indrettet til behandling af individuelle sager, og derfor står vi nu med smerten og må lave en lovgivning, som skal lappe på den ufuldstændige asyllovgivning, vi har.

Det lovforslag, der foreligger her, er for så vidt godt, og vi støtter det. Men vi synes ikke, det er godt nok, for det løser ikke alle de reelle problemer. Tidligere ordførere har været inde på, hvilke andre grupper der kan trænge til hjælp, hvilke andre grupper som muligvis er i landet allerede, og hvilke andre grupper som muligvis kommer til landet og skal have hjælp, f.eks. krigsfangerne. Vi må også her støtte os på FN's anbefalinger, og i det hele taget er det positivt, at vi i højere grad lytter til de anbefalinger, FN kommer med, hvor man netop anbefaler lovgivning om midlertidigt ophold. Det er vigtigt, at disse personer ikke skal have store, dyre programmer og integreres osv., de skal simpelt hen have en midlertidig beskyttelse, fordi deres verden er brudt sammen, og når der er kommet tålelige forhold i deres hjemegn, skal vi gennem FN nok hjælpe med at fortælle, at nu kan de godt blive sendt tilbage igen.

Og dermed er den allerstørste bekymring fra justitsministerens side om at indføre midlertidigt asyl jo fjernet. Det er netop det, der tidligere har afholdt regeringen fra at indføre begreber som midlertidigt asyl: usikkerheden over for, hvornår vi skal sige, at nu kan de pågældende ikke være her mere. Nu har FN sagt, at man gerne vil hjælpe til ved at rapportere om, når der er så tilpas tålelige vilkår i området, at nu kan man godt sende folk tilbage igen. Når FN gør det, er det netop, fordi man ikke skal lade folk tro, at de kan komme godt af sted med etniske udrensninger. Vi skal have truslen hængende over hovedet på de lokale myndigheder om at sende folk tilbage.

Derfor er det også at spille med i FN's spil at indføre midlertidigt asyl, og det vil vi godt